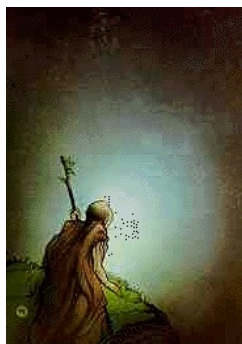

In deze tijd van 'De soep wordt duur betaald!'

training & voorstelling

Meridwen

Verhaal van de Maand maart 2009

Er is een tijd geweest dat in ons bos een kluizenaar woonde. Dat kan nog niet zo lang zijn geleden, want het maatschappelijk leven in die tijd was nog meer dan goed. Geld, goederen, ideeën, mensen en emoties trokken vrolijk en vrijelijk de wereld over en iedereen vond dat iedereen daar beter van werd. Al dat gereis en getransporteer leverde wel een druk bestaan op voor iemand die met beide benen in deze maatschappij stond. Niet iedereen kon daar evengoed tegen. Dan kon je een paar dingen doen. Je paste je aan. Je protesteerde en paste daarna je alsnog aan. Je rebelleerde en dook onder als activist. Je werd depressief en raakte het contact met de maatschappij kwijt. Je kon natuurlijk ook nog de maatschappij uitstappen en in het bos gaan wonen. Zoals deze kluizenaar in ons bos.

Hij leefde van wortels en bessen en sprak met de vogeltjes, zoals bosbewoners vaker plegen te doen. Leven in de vrije natuur is echter niet altijd een pretje; in de meer bewoonde wereld evenmin. Terwijl de financiële wereld razendsnel afkoelde en velen koud en hongerig achterliet, sloeg in ons bos de eenzaamheid toe en besloot de kluizenaar om zich weer onder de mensen te begeven, op zoek naar warmte en een warme maaltijd. Volledig onwetend van het economische wel en wee in de grote stad, liep hij bij de eerste de beste horecagelegenheid naar binnen en vroeg uiterst beleefd om een kop soep. De uitbater en klanten (wie had nu nog ruimte om weg te geven?) trakteerden hem slechts op hoon en spot. De kluizenaar wierp een geschokte blik om zich heen en zag toen achter in de gelagkamer boven een loei-

end open haardvuur een grote aftandse ketel met heet water. Waarschijnlijk om in deze donkere tijden gezelligheid en nostalgie levend te kunnen houden.

*Zijn maag knorde. De kluizenaar kreeg opeens een idee. Hij maakte zich groot en bulderde:
"Zo gaat het nu altijd! Het enige waar jullie je druk om maken is jullie eigen gewin. Wee jullie, dat jullie een koude en hongerige reiziger zelfs geen soep gunnen. Nu, dan niet! Laat de rijken maar weer rijker worden, de armen armer en de hongerigen dorstig. Ik weet wat mijn plek is. Ik neem wel genoeg met water."*

Voordat de aanwezigen er goed en wel erg in hadden liep hij met grote stappen door de gelagkamer en naar de waterketel boven het vuur.

"Van dit water maak ik mijn eigen soep. Heerlijke soep. Waar je lippen bij af zou likken, als je een slok mocht hebben. Overheerlijke soep. Mijn soep. Mijn hoogstpersoonlijke kiezelsoep!"

Met een dramatisch gebaar haalde hij een handjevol kiezelsteentjes uit zijn versleten broekzak en gooide ze in de ketel. Het hete water spatte omhoog. Een paar druppels landden op zijn hand. Hij snoof lang en diep en slurpte toen met een begerige tong de druppels van zijn huid.

*"Wow. Een godensoep! Onbetaalbaar! Garçon, breng mij wat zout."
De kluizenaar strekte verwachtingsvol een hand uit. Met de andere roerde hij traag in de ketel.
De uitbater keek met opgetrokken wenkbrauwen toe. "Wie kan er nu soep van*

kieselstenen maken?", mompelde hij zacht voor zich uit. Eén van de klanten, een gewezen zakenbankier, die zojuist zijn toegevoegde waarde vanwege een paar wereldwijde inschattingsfouten had zien slinken tot een negatief getal en deze onrechtvaardigheid probeerde weg te spoelen met een tweederangs Mouton de Rothschild, hoorde echter de kansen: onbetaalbaarheid is een altijd bonus waard!

Met de waardigheid die hem en de zijnen veelal kenmerkte, deed hij een greep achter de bar en haalde een peper-en-zout stel te voorschijn. Kameradschappelijk klopte hij de kluizenaar op de rug. Vervolgens kruidde hij met een gebaar, alsof hij dit gewend was, de ketel.

De kluizenaar gunde hem desondanks nauwelijks een blik waardig. Hij knikte slechts en verklaarde binnensmonds, zodat alleen de man naast hem het verstond, dat kiezels uit deze streek bijzonder goed smaakten.

Na een tiental verwarmende minuten proefde de kluizenaar van de kiezelsoep en smakte genietend. "Heerlijk" riep hij uit. "Vindt u echter ook niet", vroeg hij zich naar de man naast hem over buigend en daarmee voorkomend dat deze eveneens een slok nam, "dat wat verse groentes deze soep zouden kunnen verheffen tot een waar bovenmenselijk niveau?" De ander knikte en snoof genietend de geur van kruidig water op. Wanneer was de laatste keer geweest dat hij een goed gevulde maaltijdsoep had genoten? De uitbater en de andere gasten probeerden dichterbij te komen om niets te missen van het gebeurde. De gewezen zakenbankier greep in zijn binnenzak en begon met geld te zwaaien. "Groentes hebben we nodig. Snel!" "Bouillon", sprak de kluizenaar zachtjes voor zich uit, "om het goddelijk te maken." "Precies!" werd de uitbater achterna geroepen. "Neem meteen ook maar wat eerste kwaliteit bouillon mee."

"Tja," zuchtte de kluizenaar, toen hij later nogmaals maal proefde, "Zo hoort het te smaken en te proeven!" Diverse Verlangende zuchten vulden de gelagkamer.

"Als ik nu ook nog wat... erbij had, zou

het wellicht nóg beter zijn. Hemels" Wat hij precies zei is niet geheel duidelijk geworden. Dat was ook niet echt nodig. Van alle kanten kwamen de suggesties. Breeduit werden die gewikt en gewogen. De gekozen optie werd direct gerealiseerd en in de ongeduldige handen gelegd van de gewezen zakenbankier, die zich inmiddels als eerste koksmaat en kluizenaarsassistent had opgeworpen. Voordat hij echter ook maar iets aan de ketel toevoegde, wachtte hij op een toestemmend knikken van het kluizenaarshoofd.

Zware geuren dreven door de open deur naar buiten. Water vulde monden. Gedachten woelden rond in teleurgestelde en naar verlangen hunkerende hoofden. Wanneer is een soep goed genoeg om te worden opgediend?

"De soep is klaar!" Alle aanwezigen schoven vol verwachting aan en de kluizenaar schepte ieder een ruime lepel kiezelsoep op. Zelf at hij wel drie borden leeg, tot hij geen pap meer kon zeggen.

Een beetje weemoedig stond hij op van tafel. Hij liep naar de ketel en keek een lang moment naar de inhoud. "Ze zijn voor jou", zei hij toen sober en knikte naar zijn assistent voor deze middag. "Opdat je voor altijd goede soep zult maken." "Onbetaalbaar", fluisterde deze instemmend.

De kluizenaar verliet het etablissement. Buiten keek even naar links, waar in de verte ons de toppen van de bomen nog te zien waren en naar rechts, naar de mensen, de stad en de wereld. Hij aarzelde en schopte diep in gedachten wat kiezelstenen los uit de zanderige bodem.

- vrij naar een wereldwijd verteld sprookje
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

